

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (virspalāta)

2016. gada 1. martā **

Apelācija — Ierobežojoši pasākumi pret Irānas Islāma Republiku — To personu un vienību saraksts, kam piemērojama līdzekļu un saimniecisko resursu iesaldēšana — Īstenošanas regula (ES) Nr. 945/2012 — Juridiskais pamats — Kritērijs par materiālu, loģistikas vai finansiālu atbalstu Irānas valdībai

Lieta C-440/14 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko 2014. gada 23. septembrī iesniedza

National Iranian Oil Company, Teherāna (Irāna), ko pārstāv *J.-M. Thouvenin*, advokāts,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

pārējās lietas dalībnieces –

Eiropas Savienības Padome, ko pārstāv *M. Bishop* un *V. Piessevaux*, pārstāvji,

atbildētāja pirmajā instancē,

Eiropas Komisija, ko pārstāv *A. Aresu*, *D. Gauci* un *L. Gussetti*, pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

persona, kas iestājusies lietā pirmajā instancē.

TIESA (virspalāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], priekšsēdētāja vietnieks A. Ticano [*A. Tizzano*], palātu priekšsēdētāji R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], M. Ilešičs [*M. Ilešič*], D. Švābi [*D. Šváby*], F. Biltšens [*F. Biltgen*] un K. Likurģs [*C. Lycourgos*], tiesneši A. Ross [*A. Rosas*] (referents), E. Juhāss [*E. Juhász*], J. Malenovskis [*J. Malenovský*], M. Safjans [*M. Safjan*], M. Bergere [*M. Berger*] un S. Rodins [*S. Rodin*],

ģenerālvokāts P. Kruss Viljalons [*P. Cruz Villalón*],

sekretāre M. Ferreira [*M. Ferreira*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2015. gada 28. aprīļa tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2015. gada 3. septembra tiesas sēdē,

** Tiesvedības valoda – franču.

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Ar savu apelācijas sūdzību *National Iranian Oil Company* (turpmāk tekstā – “NIOC”) lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2014. gada 16. jūlija spriedumu *National Iranian Oil Company /Padome* (T-578/12, EU:T:2014:678, turpmāk tekstā – “pārsūdzētais spriedums”), ar kuru Vispārējā tiesa noraidīja tās prasību atcelt, pirmkārt, Padomes 2012. gada 15. oktobra Lēmumu 2012/635/KĀDP, ar kuru groza Lēmumu 2010/413/KĀDP, ar ko paredz ierobežojošus pasākumus pret Irānu (OV L 282, 58. lpp.; turpmāk tekstā – “apstrīdētais lēmums”), un, otrkārt, Padomes 2012. gada 15. oktobra Īstenošanas regulu (ES) Nr. 945/2012, ar kuru īsteno Regulu (ES) Nr. 267/2012 par ierobežojošiem pasākumiem pret Irānu (OV L 282, 16. lpp.; turpmāk tekstā – “apstrīdētā regula”), ciktāl šie tiesību akti attiecas uz apelācijas sūdzības iesniedzēju.

Tiesvedības priekšvēsture

- 2 Pārsūdzētajā spriedumā Vispārējā tiesa šādi atgādināja tiesvedības priekšvēsturi:
 - 3 Apvienoto Nāciju Organizācijas Drošības padome (turpmāk tekstā – “Drošības padome”) 2010. gada 9. jūnijā pieņēma Rezolūciju 1929 (2010) (turpmāk tekstā – “Rezolūcija 1929”) nolūkā paplašināt ierobežojošo pasākumu, kuri noteikti ar Drošības padomes rezolūcijām 1737 (2006), 1747 (2007) un 1803 (2008), darbības jomu un ieviest papildu ierobežojošus pasākumus pret Irānas Islāma Republiku.
 - 4 Eiropadome 2010. gada 17. jūnijā uzsvēra arvien pieaugošās bažas par Irānas kodolprogrammu, un tā pauda gandarījumu par Rezolūcijas 1929 pieņemšanu. Eiropadome, atgādinājusi par savu 2009. gada 11. decembra deklarāciju, aicināja Eiropas Savienības Padomi pieņemt pasākumus Rezolūcijā 1929 noteikto pasākumu īstenošanai, kā arī papildu pasākumus, lai sekmētu to, ka sarunās kļūdē visas arvien vēl pastāvošās bažas saistībā ar sensitīvu tehnoloģiju izstrādi, ko Irānas Islāma Republika veic, atbalstot savu kodolprogrammu un ballistisko raķešu programmu. Šajos pasākumos bija jāpievēršas tirdzniecības jomām, finanšu nozarei, Irānas transporta nozarei un svarīgākajiem naftas un gāzes rūpniecības sektoriem, kā arī papildinājumiem, it īpaši attiecībā uz Islāma revolucionāro gvardu korpusu.
 - 5 2010. gada 26. jūlijā Padome pieņēma Lēmumu 2010/413/KĀDP, ar ko paredz ierobežojošus pasākumus pret Irānu un atceļ Kopējo nostāju 2007/140/KĀDP (OV L 195, 39. lpp.), un šī lēmuma II pielikumā ir uzskaitīti to personu uzvārdi un vienību nosaukumi, kuru līdzekļi tiek iesaldēti, bet kas nav personas un vienības, kuras ir noteikusi Drošības padome vai ar Rezolūciju 1737 (2006) izveidotā Sankciju komiteja un kuras ir minētas I pielikumā. Minētā lēmuma preambulas 22. apsvērumā ir atsauce uz Rezolūciju 1929 un ir minēts, ka šajā rezolūcijā ir atzīmēta potenciāla saikne starp Irānas ienākumiem no tās enerģētikas nozares un kodolieroču izplatīšanas darbību finansēšanu.
 - 6 2012. gada 23. janvārī Padome pieņēma Lēmumu 2012/35/KĀDP, ar ko groza Lēmumu 2010/413 (OV L 19, 22. lpp.). Minētā lēmuma preambulas 13. apsvērumā ir teikts, ka ieceļošanas aizliegums, kā arī līdzekļu un saimniecisko resursu iesaldēšana būtu jāpieņem vēl citām personām un vienībām, kas sniedz atbalstu Irānas valdībai, radot tai iespēju veikt ar kodolieroču izplatīšanu saistītas darbības vai kodolieroču nogādes sistēmu izstrādi, it īpaši personām un vienībām, kas sniedz finansiālu, loģistikas vai materiālu atbalstu Irānas valdībai.

- 7 Ar Lēmuma 2012/35 1. panta 7. punkta a) apakšpunkta ii) punktu Lēmuma 2010/413 20. panta 1. punktam ir ticis pievienots šāds apakšpunkts, kurā ir paredzēta turpinājumā minētu personu un vienību līdzekļu iesaldēšana:
- “c) citas I pielikumā neietvertas personas un struktūras, kas sniedz atbalstu Irānas valdībai, un ar tām saistītas personas un struktūras, kā uzskaitīts II pielikumā.”
- 8 Vēlāk, 2012. gada 23. martā, Padome, piemērojot LESD, pieņēma Regulu (ES) Nr. 267/2012 par ierobežojošiem pasākumiem pret Irānu un Regulas (ES) Nr. 961/2010 atcelšanu (OV L 88, 1. lpp.). Lai īstenotu Lēmuma 2012/35 1. panta 7. punkta a) apakšpunkta ii) punktu, šīs regulas 23. panta 2. punktā ir paredzēts iesaldēt to tās IX pielikumā uzskaitīto personu, vienību un struktūru līdzekļus, kuras ir apzinātas kā tādas, kas:
- “d) ir citas personas, vienības vai struktūras, kas sniedz atbalstu, piemēram, materiālu atbalstu, loģistikas vai finansiālu atbalstu, Irānas valdībai, un personas un vienības, kas ir saistītas ar tām.”
- 9 2012. gada 15. oktobrī Padome pieņēma [apstrīdēto] lēmumu. Šā lēmuma preambulas 16. apsvērumā ir teikts, ka Lēmuma 2010/413 II pielikumā iekļautajā to personu un vienību sarakstā, uz kurām attiecinā ierobežojošus pasākumus, būtu jāiekļauj arī citas personas un vienības, it īpaši vienības, kuras ir Irānas valsts īpašumā un kuras darbojas naftas un gāzes nozarē, jo tās nodrošina būtisku ienākumu avotu Irānas valdībai.
- 10 Ar [apstrīdētā] lēmuma 1. panta 8. punkta a) apakšpunktu tika grozīts Lēmuma 2010/413 20. panta 1. punkta c) apakšpunkts, kurā tādējādi ir paredzēts, ka ierobežojoši pasākumi jāattiecinā uz personām, kas ir:
- “c) citas I pielikumā neietvertas personas un struktūras, kas sniedz atbalstu Irānas valdībai, un [...] vienības, kuras ir to īpašumā vai kontrolē, vai ar tām saistītas personas un struktūras, kā uzskaitīts II pielikumā.”
- 11 Ar [apstrīdētā] lēmuma 2. pantu prasītājas nosaukums tika iekļauts Lēmuma 2010/413 II pielikumā ietvertajā I tabulā ar sarakstu “Personas un vienības, kuras ir iesaistītas kodolprogrammas vai ballistisko raķešu programmas darbībās, un personas un vienības, kuras atbalsta Irānas valdību”.
- 12 Līdz ar to tajā pašā dienā Padome pieņēma [apstrīdēto] regulu. Ar [apstrīdētās] regulas 1. pantu prasītājas nosaukums tika iekļauts Regulas Nr. 267/2012 IX pielikumā ietvertajā tabulā ar sarakstu “Personas un vienības, kas iesaistītas ar kodolenerģiju vai ballistiskajām raķetēm saistītās darbībās, un personas un vienības, kuras atbalsta Irānas valdību”.
- 13 Prasītājas nosaukums tika iekļauts attiecīgajos sarakstos atbilstoši [apstrīdētajam] lēmumam un [apstrīdētajai] regulai ar šādu pamatojumu:
- “Valstij piederoša un valsts vadīta vienība, kas sniedz finanšu resursus Irānas valdībai. Naftas ministrs ir *NIOC* valdes direktors un naftas ministra vietnieks ir *NIOC* rīkotājdirektors.”

- 3 Šim Vispārējās tiesas sniegtajam tiesvedības priekšvēstures izklāstam būtu jāpievieno norāde uz Regulas Nr. 267/2012 45. un 46. pantu, kas formulēti šādi:

“45. pants

Komisija:

- a) groza II pielikumu, pamatojoties uz [...] Drošības padomes vai Sankciju komitejas konstatējumiem vai pamatojoties uz dalībvalstu sniegto informāciju;
- b) groza III, IV, V, VI, VII un X pielikumu, pamatojoties uz dalībvalstu sniegto informāciju.

46. pants

1. Ja Drošības padome vai Sankciju komiteja sarakstā iekļauj fizisku vai juridisku personu, vienību vai struktūru, Padome šo fizisko vai juridisko personu, vienību vai struktūru iekļauj VIII pielikumā.
 2. Ja Padome izlemj uz fizisku vai juridisku personu, vienību vai struktūru attiecināt 23. panta 2. un 3. punktā minētos pasākumus, tā attiecīgi groza IX pielikumu.
 3. Padome savu lēmumu un pamatojumu iekļaušanai sarakstā paziņo 1. vai 2. punktā minētajai fiziskai vai juridiskai personai, vienībai vai struktūrai tieši, ja adrese ir zināma, vai publicējot paziņojumu, dodot šai fiziskajai vai juridiskajai personai, vienībai vai struktūrai iespēju izteikt savus apsvērumus.
 4. Ja ir iesniegti apsvērumi vai ja ir iesniegti jauni būtiski pierādījumi, Padome pārskata savu lēmumu un attiecīgi informē fizisko vai juridisko personu, vienību vai struktūru.
 5. Ja Apvienoto Nāciju Organizācija nolemj no saraksta svītrot fizisku vai juridisku personu, vienību vai struktūru, vai grozīt datus par fizisku vai juridisku personu, vienību vai struktūru, Padome attiecīgi groza VIII pielikumu.
 6. Šīs regulas IX pielikumā iekļauto sarakstu regulāri un ne retāk kā reizi 12 mēnešos pārskata.”
- 4 Regulas Nr. 267/2012 II līdz VII pielikumā ir iekļauti to preču, tehnoloģiju, iekārtu un metālu saraksti, uz ko attiecas šīs regulas noteikumi. Tās X pielikumā ir ietvertas norādes uz tīmekļa vietnēm, kurās atrodama informācija par dažādos šīs regulas noteikumos minētajām kompetentajām iestādēm, un adrese paziņojumu nosūtīšanai Komisijai.
- 5 Regulas Nr. 267/2012 VIII pielikumā ir ietverts šīs regulas 23. panta 1. punktā minēto personu un vienību saraksts, savukārt tās IX pielikumā ir ietverts minētās regulas 23. panta 2. punktā minēto personu un vienību saraksts.
- 6 2012. gada 27. decembrī *NIOC* cēla prasību atcelt gan apstrīdēto lēmumu, gan apstrīdēto regulu.

Pārsūdzētais spriedums

- 7 Savas prasības pamatojumam *NIOC* izvirzīja sešus pamatus. Pirmais prasības pamats bija par LESD 296. panta pārkāpumu, ciktāl apstrīdētajā regulā neesot precizēts tās pieņemšanas juridiskais pamats. Otrais prasības pamats bija saistīts ar atbilstoša apstrīdētās regulas juridiskā pamata neesamību. Trešais prasības pamats bija par Regulas Nr. 267/2012 23. panta 2. punkta d) apakšpunkta un Lēmuma 2010/413 20. panta 2. punkta c) apakšpunkta – redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar apstrīdēto lēmumu, – prettiesiskumu. Ceturtais prasības pamats bija par kļūdām tiesību piemērošanā, kļūdu faktos un kļūdu vērtējumā. Saistībā ar piekto prasības pamatu bija norādīts uz pienākuma

norādīt pamatojumu, tiesību uz aizstāvību, labas pārvaldības principa un tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā pārkāpumu. Sestais prasības pamats bija par samērīguma principa un tiesību uz īpašumu pārkāpumu.

- 8 Vispārējā tiesa noraidīja katru no šiem prasības pamatiem un tādējādi arī prasību kopumā.

Lietas dalībnieku prasījumi

- 9 *NIOC* prasījumi Tiesai ir šādi:

- atcelt pārsūdzēto spriedumu,
- apmierināt prasījumus, ko tā izvirzīja Vispārējā tiesā, un
- piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus abās instancēs.

- 10 Padomes prasījumi Tiesai ir šādi:

- noraidīt apelācijas sūdzību pilnībā kā nepamatotu un
- piespriest *NIOC* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

- 11 Komisija prasījumi Tiesai ir šādi:

- noraidīt apelācijas sūdzību un
- piespriest *NIOC* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par apelācijas sūdzību

- 12 Apelācijas sūdzības pamatojumam *NIOC* izvirza sešus pamatus.

Par pirmo apelācijas sūdzības pamatu – pienākuma norādīt apstrīdētās regulas pamatojumu pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

- 13 Saistībā ar pirmo apelācijas sūdzības pamatu *NIOC* apgalvo, ka Vispārējā tiesa, noraidot prasības pamatu par to, ka apstrīdētajā regulā trūkst pamatojuma, jo tajā nav minēts juridiskais pamats, esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā. Šajā ziņā tā apstrīd pārsūdzētā sprieduma 43. punktu, kurā Vispārējā tiesa nosprieda, ka, “tā kā Regulas Nr. 267/2012 46. panta 2. punktā Padomei tādējādi ir tieši piešķirta kompetence īstenot šīs pašas regulas 23. panta 2. un 3. punktu, [apstrīdētās] regulas norāžu daļā tātad ir skaidri minēts juridiskais pamats, kas dod Padomei pilnvaras veikt attiecībā uz personu vai vienību tādus ierobežojošus pasākumus kā tie, kas veikti attiecībā uz prasītāju”.
- 14 Atsaucoties uz sprieduma Komisija/Padome (C-370/07, EU:C:2009:590) 39. punktu, *NIOC* apgalvo, ka saskaņā ar Tiesas judikatūru ikviena akta, ar ko paredzēts radīt tiesiskas sekas, saistošais spēks izriet no kādas Savienības tiesību normas, kura ir skaidri jānorāda kā juridiskais pamats un kura nosaka juridisko formu, kādā akts ir jāpieņem. Taču Regulas Nr. 267/2012 46. panta 2. punktā ietvertās vārdkopas “ja Padome izlemj” un “tā attiecīgi groza IX pielikumu” nekādā ziņā nenorādot uz juridisko

formu, kādā būtu jāpieņem akts, un tāpēc šī tiesību norma nevarot būt juridiskais pamats aktam, ar ko groza šīs regulas IX pielikumu, kurā iekļauts šīs regulas 23. panta 2. un 3. punktā minēto fizisko vai juridisko personu, vienību un struktūru saraksts.

- 15 Padome apstrīd *NIOC* argumentāciju.

Tiesas vērtējums

- 16 Ar savu pirmo apelācijas sūdzības pamatu *NIOC* apgalvo, ka Vispārējā tiesa, noraidot prasības pamatu par apstrīdētās regulas pamatojuma neesamību, esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, pārsūdzētā sprieduma 43. punktā nospriežot, ka apstrīdētās regulas norāžu daļā ir skaidri minēts juridiskais pamats, uz kura tā pieņemta, lai gan tiesību normā, kas minēta kā šis juridiskais pamats, neesot norādīta pieņemamā akta juridiskā forma.
- 17 Šajā ziņā vispirms ir jāuzsver, kā Vispārējā tiesa to norādījusi pārsūdzētā sprieduma 42. un 43. punktā, ka apstrīdētās regulas norāžu daļā ir tieši minēts Regulas Nr. 267/2012 46. panta 2. punkts kā juridiskais pamats, kas dod Padomei pilnvaras noteikt tādus ierobežojošus pasākumus, kādi tikusi noteikti attiecībā uz *NIOC*.
- 18 Runājot par pieņemamā akta juridisko formu, ir jākonstatē, ka tā ne vienmēr tiek prasīta tad, kad tiek norādīts šī akta juridiskais pamats. Kā pareizi norāda Padome, daudzos Līgumu noteikumos, kas uzskatāmi par juridiskajiem pamatiem, nav minēta juridisko aktu, kuri var tikt pieņemti, forma. Turklāt LESD 296. pantā, saskaņā ar kuru, “ja Līgumos nav noteikts, kāda veida akti ir jāpieņem, iestādes pašas to nolemj atkarībā no katra attiecīgā gadījuma, atbilstīgi piemērojamām procedūrām un ievērojot proporcionalitātes principu”, ir skaidri paredzēts gadījums, kad LESD noteikumos nav precizēta aktu, kas var tikt pieņemti, forma.
- 19 No šiem apstākļiem izriet, ka, tā kā apstrīdētās regulas norāžu daļā ir skaidri norādīts juridiskais pamats, kas dod Padomei pilnvaras noteikt attiecībā uz personu vai vienību ierobežojošus pasākumus, proti, Regulas Nr. 267/2012 46. panta 2. punkts, tad pretēji *NIOC* apgalvojumiem nav nepieciešams, lai šajā tiesību normā būtu norādīta aktu, ko Padome var pieņemt uz tās pamata, juridiskā forma, lai atsauce uz minēto tiesību normu būtu uzskatāma par pietiekamu pamatojumu attiecībā uz apstrīdētās regulas juridisko pamatu. No tā izriet, ka Vispārējā tiesa šajā ziņā nav pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.
- 20 Līdz ar to pirmais apelācijas sūdzības pamats ir jānoraida kā nepamatots.

Par otro līdz piekto apelācijas sūdzības pamatu – apstrīdētās regulas juridiskā pamata neesamību

Lietas dalībnieku argumenti

- 21 Saistībā ar tās otro apelācijas sūdzības pamatu *NIOC* būtībā apgalvo, ka apstrīdētās regulas juridiskajam pamatam esot bijis jābūt LESD 215. pantam. Savā trešajā līdz piektajā apelācijas sūdzības pamatā – gadījumam, ja tiks nospriests, ka ir iespējams izmantot LESD 291. panta 2. punktu, lai pamatotu individuālu ierobežojošu pasākumu noteikšanu, – tā pakārtoti norāda, ka neesot izpildīti minētajā tiesību normā izvirzītie nosacījumi, lai Regulas Nr. 267/2012 46. panta 2. punkts varētu veidot apstrīdētās regulas juridisko pamatu.

- 22 Savā otrajā apelācijas sūdzības pamatā *NIOC* apstrīd pārsūdzētā sprieduma 54. un 55. punktu, kā arī minētā sprieduma 56. punktā ietvertu Vispārējās tiesas secinājumu, saskaņā ar kuru Padomei konkrētajā gadījumā nebija pienākuma ievērot LESD 215. panta 1. punktā paredzēto procedūru, lai noteiktu individuālus līdzekļu iesaldēšanas pasākumus, bet tā bija tiesīga piešķirt sev pilnvaras īstenot Regulas Nr. 267/2012 23. panta 2. un 3. punktu atbilstoši LESD 291. panta 2. punktā noteiktajam.
- 23 Šī otrā pamata pirmajā daļā, pamatojoties uz sprieduma Parlaments/Padome (C-130/10, EU:C:2012:472) 65. punktu, saskaņā ar kuru LESD 215. panta 2. punkta mērķis ir būt par ierobežojošu pasākumu juridisko pamatu, *NIOC* apgalvo, ka šī tiesību norma esot vienīgais juridiskais pamats, kas var tikt izmantots individuālu ierobežojošu pasākumu noteikšanai, jo tajā esot norādīta aktu, ar kuriem tiek ieviesti šādi pasākumi, pieņemšanas procedūra. Tas esot vienīgais LESD piektās daļas IV sadaļā, kas attiecas uz ierobežojošiem pasākumiem, paredzētais juridiskais pamats. Savukārt LESD 291. panta 2. punkts atrodas minētā Līguma sestajā daļā, kurā paredzēti vispārīgi noteikumi, kas nav domāti, lai atkāptos no minētās piektās daļas IV sadaļā ietvertajām speciālajām normām.
- 24 Minētā apelācijas sūdzības pamata otrajā daļā, atsaucoties uz sprieduma Parlaments/Padome (C-130/10, EU:C:2012:472) 48. punktu, saskaņā ar kuru LESD 75. un 215. pantā paredzētās procedūras ir savstarpēji nesaderīgas, *NIOC* apgalvo, ka tas pats attiecoties uz LESD 215. pantā un 291. panta 2. punktā paredzētajām procedūrām. Pēdējā minētajā noteikumā neesot precizēta aktu pieņemšanas procedūra, un tādēļ ar to nevarot tikt aizvietots LESD 215. pants. Katrā ziņā, ja šīs divas LESD normas tiktu atzītas par savstarpēji aizvietojamām, no tā izrietētu divi dažādi ierobežojošu pasākumu noteikšanas režīmi, kas radītu nevienlīdzību starp personām, uz kurām tiek attiecināti šādi pasākumi, līdz ar to pārkāpjot Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 20. pantā noteikto vienlīdzīgas attieksmes principu.
- 25 Sava otrā apelācijas sūdzības pamata trešajā daļā *NIOC*, pirmkārt, norāda, ka LESD 291. panta 2. punkts, ciktāl tajā ir paredzēts izņēmums no LESD 291. panta 1. punktā noteiktā principa par dalībvalstīm piešķirtu kompetenci, esot interpretējams šauri. Saskaņā ar LESD 291. panta 2. punktu Savienības aktiem ir jābūt nepieciešamiem, lai radītu vienādus juridiski saistošo Savienības aktu īstenošanas nosacījumus, un tas tā neesot konkrētajā gadījumā, jo LESD 215. panta 2. punkts ļaujot noteikt īstenošanas pasākumus. Otrkārt, *NIOC* nepiekrīt pārsūdzētā sprieduma 55. punktā paustajam Vispārējās tiesas apgalvojumam, saskaņā ar kuru LESD 215. panta 1. punktā paredzētā procedūra varot izrādīties nepiemērota vienkāršu īstenošanas pasākumu noteikšanai, kamēr LESD 291. panta 2. punkts atspoguļojot LESD autoru vēlmi paredzēt efektīvāku īstenošanas procedūru, kas būtu piemērota īstenojamā pasākuma veidam un katras iestādes spējai rīkoties. *NIOC* ieskatā, subjektīvi vērtējumi, ko šajā ziņā esot sniegusi Vispārējā tiesa, nevarot pamatot LESD 291. panta 2. punkta izmantošanu.
- 26 Savā trešajā apelācijas sūdzības pamatā *NIOC* kritizē pārsūdzētā sprieduma 74.–83. punktu un Vispārējās tiesas secinājumu, ka Padome ir atbilstoši pamatojusi šīs atkāpes procedūras izmantošanu.
- 27 Šī apelācijas sūdzības pamata pirmajā daļā *NIOC* atgādina divus LESD 291. panta 2. punktā paredzētos pieņēmumus, saskaņā ar kuriem, “ja ir nepieciešami vienādi nosacījumi juridiski saistošo Savienības aktu īstenošanai, šie akti piešķir Komisijai vai, īpašos, attiecīgi pamatotos gadījumos un LES 24. un 26. pantā paredzētajos gadījumos, Padomei īstenošanas pilnvaras”. Aplūkotajā lietā netiekot apgalvots, ka uz Regulu Nr. 267/2012 attiektos LES 24. un 26. pants, un turklāt Lēmums 2012/35 esot pieņemts, balstoties uz LES 29. pantu. *NIOC* atsauca uz otro no šiem diviem pieņēmumiem un uz nepieciešamību attiecīgi pamatot īpašā gadījuma esamību. Šajā ziņā tā nepiekrīt tam, ka būtu jāpiemēro pārsūdzētā sprieduma 74.–76. punktā Vispārējās tiesas atgādinātā judikatūra par tiesību aktu pamatojumu. Tā uzskata, ka Vispārējā tiesa esot kļūdaini secinājusi, ka pastāvēja “attiecīgi pamatots” LESD 291. panta 2. punkta izmantošanas iemesls, kurš minētā sprieduma 77. punktā esot aprakstīts kā tāds, kas ir netieši deklarēts, minētā sprieduma 80. punktā ir aprakstīts kā tāds, kas izteikts “īsā, tomēr saprotamā veidā”, vai arī tā pašā sprieduma 82. punktā – kā “pietiekami saprotams”.

- 28 Sava trešā apelācijas sūdzības pamata otrajā daļā *NIOC* apstrīd pārsūdzētā sprieduma 78. un 79. punktu, kuros Vispārējā tiesa ir interpretējusi Regulas Nr. 267/2012 preambulas 28. apsvērumu un tās 23. panta 2. punktu tādējādi, ka tie attaisno to, ka ierobežojošie pasākumi iekļaujas Padomes īstenošanas pilnvarās saskaņā ar LESD 291. panta 2. punktu. Apelācijas sūdzības iesniedzējas skatījumā no minētajiem noteikumiem nekādā ziņā neesot secināms šāds attaisnojums.
- 29 Savā ceturtajā apelācijas sūdzības pamatā *NIOC* apgalvo, ka Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, pārsūdzētā sprieduma 86. punktā nospriežot, ka ar Regulas Nr. 267/2012 46. panta 2. punktu Padomei ir rezervēta kompetence īstenot šīs regulas 23. panta 2. un 3. punktu un ka ar to pietiek, lai izpildītu pienākumu norādīt pamatojumu saistībā ar šīs tiesību normas juridiskā pamata – kas ir LESD 291. panta 2. punkts – norādīšanu. Apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka Regulas Nr. 267/2012 46. panta 2. punktā neesot ietverta nekāda atsauce uz LESD 291. panta 2. punktu un turklāt nav minēts vārds “īstenošana”. Līdz ar to šajā minētās regulas normā esot atsauce uz Padomes lēmumu atbilstoši LESD 215. panta 2. punktam.
- 30 Ar piekto apelācijas sūdzības pamatu *NIOC* apgalvo, ka Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, pārsūdzētā sprieduma 87. punktā secinot, ka Padome, Regulas Nr. 267/2012 norāžu daļā neminot LESD 291. panta 2. punktu, nav pārkāpusi pienākumu norādīt pamatojumu.
- 31 Padome apstrīd *NIOC* argumentāciju.
- 32 Komisija apgalvo, ka LESD 215. pants veido atbilstošo juridisko pamatu.

Tiesas vērtējums

- 33 Ir jāatgādina, ka saskaņā ar LESD 215. panta 2. punktu, “ja tas paredzēts kādā lēmumā, kas pieņemts saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienību V sadaļas 2. nodaļu, Padome saskaņā ar 1. punktā paredzēto procedūru var pieņemt ierobežojošus pasākumus attiecībā uz fiziskām vai juridiskām personām un nevalstiskām grupām vai struktūrām”. LESD 215. panta 1. punktā ir paredzēta procedūra, atbilstoši kurai Padome lemj ar kvalificētu balsu vairākumu pēc Savienības Augstā pārstāvja ārlietās un drošības politikas jautājumos un Komisijas kopēja priekšlikuma un par savu lēmumu informē Eiropas Parlamentu.
- 34 Kā Vispārējā tiesa ir norādījusi pārsūdzētā sprieduma 54. punktā, no paša LESD 215. panta teksta izriet, ka šī tiesību norma neliedz, ka ar regulu, kas pieņemta uz tās pamata, Komisijai vai Padomei tiek piešķirtas īstenošanas pilnvaras atbilstoši LESD 291. panta 2. punktā paredzētajiem nosacījumiem, ja ir nepieciešami vienādi nosacījumi noteiktu šajā regulā paredzēto ierobežojošo pasākumu īstenošanai. Konkrēti, no 215. panta 2. punkta neizriet, ka individuāli ierobežojoši pasākumi, kas noteikti attiecībā pret fiziskām vai juridiskām personām, nevalstiskām grupām vai vienībām, ir obligāti jānosaka atbilstoši LESD 215. panta 1. punktā paredzētajai procedūrai un ka tie nevarētu tikt noteikti, pamatojoties uz LESD 291. panta 2. punktu.
- 35 Turklāt nevienā LESD normā nav paredzēts, ka tā sestā daļa, kas attiecas uz noteikumiem par iestādēm un finanšu noteikumiem, nav piemērojama ierobežojošu pasākumu jomā. LESD 291. panta 2. punkta, saskaņā ar kuru, “ja ir nepieciešami vienādi nosacījumi juridiski saistošo Savienības aktu īstenošanai, šie akti piešķir Komisijai vai, īpašos, attiecīgi pamatotos gadījumos un LES 24. un 26. pantā paredzētajos gadījumos, Padomei īstenošanas pilnvaras”, piemērošana tāpat nav izslēgta, ja vien ir iestājušies šajā tiesību normā paredzētie nosacījumi.
- 36 Runājot par minēto tiesību normu, ir jāpiebilst, ka saskaņā ar Tiesas judikatūru “īstenošanas” jēdziens aptver gan piemērošanas noteikumu izstrādi, gan noteikumu piemērošanu konkrētiem gadījumiem ar individuāla rakstura aktu palīdzību (spriedums Komisija/Padome, 16/88, EU:C:1989:397, 11. punkts).

- 37 Ņemot vērā šos apsvērumus, konkrētajā lietā ir jākonstatē, ka Regula Nr. 267/2012, kuras 46. panta 2. punkts ir bijis apstrīdētās regulas pieņemšanas pamats, tika pieņemta, lai LESD ietvaros nodrošinātu turpmāku rīcību, kas nepieciešama saistībā ar Lēmumu 2012/35, ar kuru grozīts Lēmums 2010/413 attiecībā uz ierobežojošiem pasākumiem pret šī pēdējā lēmuma I un II pielikumā norādītajām personām vai vienībām.
- 38 Šajā Regulā Nr. 267/2012, kas ir juridiski saistošs akts LESD 291. panta 2. punkta izpratnē, ir izklāstīti vispārīgie kritēriji, kas jāievēro, iekļaujot personas vai vienības kādā no minētās regulas VIII un IX pielikumā esošajiem personu vai vienību, uz kuriem jāattiecinā ierobežojošie pasākumi, sarakstiem, ņemot vērā ar Lēmumu 2012/35 izdarītos grozījumus, kas veikti vispārīgajos Lēmumā 2010/413 norādītajos iekļaušanas kritērijos un kas it īpaši izpaužas tādējādi, ka tika pievienots kritērijs par atbalsta sniegšanu Irānas valdībai.
- 39 Šajā kontekstā, tā kā *NIOC* saskaņā ar apstrīdēto lēmumu tika iekļauta Lēmuma 2010/413 II pielikumā esošajā sarakstā, ar apstrīdēto regulu LESD ietvaros šī vienība tika iekļauta Regulas Nr. 267/2012 IX pielikumā esošajā sarakstā, ievērojot, kā to pareizi norādījusi Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 132. punktā, kuru *NIOC* savā apelācijas sūdzībā nav kritizējusi, ka šī pēdējā iekļaušana varēja jau tikt veikta, pamatojoties uz iepriekš minēto kritēriju par atbalsta sniegšanu Irānas valdībai, neatkarīgi no Regulā Nr. 267/2012 ietvertu vispārīgo iekļaušanas kritēriju grozījumiem, kas veikti vēlāk saistībā ar grozījumu, kurš ar apstrīdēto lēmumu izdarīts Lēmumā 2010/413 minētajos vispārīgajos kritērijos.
- 40 Šādā veidā attiecībā uz *NIOC* ar apstrīdēto regulu tika veikta vispārīgā iekļaušanas kritērija, kas attiecas uz atbalsta sniegšanu Irānas valdībai, konkrēta piemērošana un bija paredzēts LESD ietvaros nodrošināt, ka saistībā ar situāciju Irānā nepieciešamo ierobežojošu pasākumu attiecināšana uz *NIOC* tiek īstenota vienveidīgi visā Eiropas Savienībā.
- 41 Līdz ar to Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 56. punktā pamatoti secināja, ka konkrētajā gadījumā bija iespējams izmantot īstenošanas pilnvaras, kas balstītas uz LESD 291. panta 2. punktu.
- 42 Tādēļ otrā apelācijas sūdzības pamata pirmā un trešā daļa ir jānoraida kā nepamatotas.
- 43 Runājot par citiem *NIOC* argumentiem, kas izvirzīti otrā apelācijas sūdzības pamata otrās daļas ietvaros, ir jākonstatē, pirmkārt, ka sprieduma Parlaments/Padome (C-130/10, EU:C:2012:472) 48. punktam nav nozīmes šajā lietā, jo minētais spriedums attiecās uz attiecīgi LESD 75. un 215. panta, nevis – kā tas ir konkrētajā lietā – LESD 215. panta un 291. panta 2. punkta piemērošanas jomu.
- 44 Otrkārt, runājot par apgalvojumu, ka ierobežojošo pasākumu noteikšanas režīmu atšķirības dēļ – t.i., atkarībā no tā, vai persona tiek noteikta [kā iekļaujama sarakstā] ar tiesību normu, kas balstīta uz LESD 215. panta 2. punktu, vai pieņemot īstenošanas regulu, pamatojoties uz LESD 291. panta 2. punktu, – esot pārkāpts vienlīdzīgas attieksmes princips, ir jānorāda, ka, ņemot vērā tās būtisku negatīvu ietekmi uz attiecīgās personas vai vienības pamatbrīvībām un pamattiesībām (šajā ziņā skat. spriedumus *Kadi* un *Al Barakaat International Foundation/Padome* un Komisija, C-402/05 P un C-415/05 P, EU:C:2008:461, 358. punkts, kā arī Komisija u.c./*Kadi*, C-584/10 P, C-593/10 P un C-595/10 P, EU:C:2013:518, 132. punkts), jebkāda iekļaušana personu vai vienību, uz kurām attiecas ierobežojošie pasākumi, sarakstā neatkarīgi no tā, vai tā ir pamatota ar LESD 215. pantu vai 291. panta 2. punktu, dod šādai personai vai vienībai – jo šī iekļaušana attiecībā uz to ir pielīdzināma individuālam lēmumam – tiesības vērsties Savienības tiesā atbilstoši LESD 263. panta ceturtajai daļai (šajā ziņā skat. spriedumu *Gbagbo* u.c./Padome, no C-478/11 P līdz C-482/11 P, EU:C:2013:258, 57. punkts), lai tostarp pārbaudītu šī individuālā lēmuma atbilstību pamataktā norādītajiem vispārīgajiem iekļaušanas kritērijiem.

- 45 Pati atšķirība starp procedūru atbilstoši LESD 215. pantam un procedūru atbilstoši LESD 291. panta 2. punktam atbilst vēlmei, pamatojoties uz objektīviem kritērijiem, ierobežojošo pasākumu jomā nošķirt pamataktu un īstenošanas aktu. Šajā kontekstā LESD 215. panta 1. punktā paredzētā prasība attiecībā uz Savienības Augstā pārstāvja ārlietās un drošības politikas jautājumos un Komisijas kopēju priekšlikumu ir uzskatāma par nosacījumu, kas raksturīgs šajā tiesību normā noteiktajai procedūrai, nevis par procesuālo garantiju, kas vispārīgi būtu jānodrošina ikvienai personai vai vienībai, kas tiek iekļauta sarakstā saistībā ar ierobežojošiem pasākumiem, lai kāds būtu šis iekļaušanas pamats. Tādēļ apstākli, ka atšķirībā no tā, kas notiek LESD 215. panta 1. punktā paredzētajā procedūrā, ierobežojošo pasākumu noteikšana, izmantojot uz LESD 291. panta 2. punktu balstītās īstenošanas pilnvaras, nav pakļauta nosacījumam par to, ka būtu jābūt iesniegtam šādam kopējam priekšlikumam, nevar uzskatīt par vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu saistībā ar iekļaušanu šādā sarakstā.
- 46 No tā izriet, ka otrā apelācijas sūdzības pamata otrā daļa nav pamatota. Tādēļ šis pamats ir jānoraida kopumā.
- 47 Atbildot uz trešo līdz piekto apelācijas sūdzības pamatu, ir jāpārbauda, vai apstrīdētās regulas pieņemšana ir attiecināma uz kādu no to gadījumu kategorijām, kad Padome var sev rezervēt juridiski saistošā akta īstenošanas pilnvaras atbilstoši LESD 291. panta 2. punktam.
- 48 Kā izriet no pārsūdzētā sprieduma 59. punkta, Padome, attaisnojot tai ar Regulas Nr. 267/2012 46. panta 2. punktu rezervētās īstenošanas pilnvaras, ir atsaukusies vienīgi uz faktu, kas konkrētais gadījums ir “īpašs, attiecīgi pamatots gadījums”. Tā nekādi nav minējusi kāda LES 24. un 26. pantā paredzēta gadījuma pastāvēšanu.
- 49 Runājot par LESD 291. panta 2. punktā paredzēto situāciju, kad “īpašos, attiecīgi pamatotos gadījumos” Padome sev var rezervēt īstenošanas pilnvaras, ir jāatgādina, ka Tiesa ir interpretējusi EEK līguma 145. panta trešo ievilkumu, kas atbilst LESD 291. panta 2. punktam, tādējādi, ka Padomei ir jāsniedz detalizēts pamatojums lēmumam, ar kuru tā rezervē sev tiesības izmantot īstenošanas pilnvaras (spriedums Komisija/Padome, 16/88, EU:C:1989:397, 10. punkts).
- 50 EKL 202. panta trešais ievilkums, ar ko ticis aizstāts EK līguma 145. panta trešais ievilkums, tāpat ir ticis interpretēts spriedumos Komisija/Padome (C-257/01, EU:C:2005:25, 51. punkts) un Parlaments/Padome (C-133/06, EU:C:2008:257, 47. punkts), kuros Tiesa precizēja, ka Padomei ir pienākums pienācīgi – ņemot vērā ieviešamā vai grozāmā pamataakta raksturu un saturu – pamatot izņēmumu no noteikuma, atbilstoši kuram minētā Līguma sistēmā gadījumos, kad Kopienas līmenī ir jāveic kāda pamataakta īstenošanas pasākumi, šīs pilnvaras parasti izmanto Komisija.
- 51 Konkrētajā gadījumā ir jākonstatē, ka ar Regulas Nr. 267/2012 45. pantu Padome piešķīra Komisijai plašas pilnvaras, tostarp, lai grozītu šīs regulas II līdz VII pielikumu, kuros ir ietverti to preču, tehnoloģiju, iekārtu un metālu saraksti, uz ko attiecas šīs regulas noteikumi. Savukārt ar Regulas Nr. 267/2012 46. pantu Padome sev rezervēja pilnvaras grozīt šīs regulas VIII un IX pielikumu, proti, to fizisko vai juridisko personu, vienību vai struktūru sarakstus, kas minētās regulas VIII pielikuma gadījumā tajā tiek iekļauti pēc tam, kad tos norādījusi Drošības padome, un IX pielikuma gadījumā – tāda ierobežojoša pasākuma dēļ, ko autonomi nosaka Savienība.
- 52 No šo pasākumu salīdzinājuma ir secināms, ka Padome sev rezervēja pilnvaras, lai noteiktu vissensitīvākos no šiem pasākumiem, proti, uz LESD pamata pieņemtajā regulā integrējot lēmumus par norādīšanu, kurus pieņem Drošības padome, un piemērojot Regulas Nr. 267/2012 23. panta 2. un 3. punktā paredzētos pasākumus, jo tiem ir īpaši liela ietekme uz attiecīgām fiziskām vai juridiskām personām, vienībām vai struktūrām.
- 53 Proti, kā jau minēts šā sprieduma 44. punktā, neraugoties uz to mērķi, t.i., izdarīt spiedienu uz Irānas Islāma Republiku, lai tā izbeigtu ar kodolieroču izplatīšanu saistītas darbības vai kodolieroču nogādes sistēmu izstrādi, šiem norādīšanas faktiem, kas izraisa personu vai vienību līdzekļu iesaldēšanu, ir

būtiska negatīva ietekme uz šo personu un vienību pamatbrīvībām un pamattiesībām, kas ir saistīta, pirmkārt, runājot par personām, ar to, ka ievērojami tiek satricināta to profesionālā un ģimenes dzīve ierobežojumu izmantot savas īpašuma tiesības dēļ, un, otrkārt, runājot par vienībām, ar traucējumiem, kas kaitē to darbībai, it īpaši saimnieciskajai (šajā ziņā skat. spriedumus *Kadi* un *Al Barakaat International Foundation*/Padome un Komisija, C-402/05 P un C-415/05 P, EU:C:2008:461, 358. punkts, kā arī Komisija u.c./*Kadi*, C-584/10 P, C-593/10 P un C-595/10 P, EU:C:2013:518, 132. punkts).

- 54 Šī īstenošanas pilnvaru piešķiršana Padomei var arī tikt attaisnota ar apstākli, ka tieši šī iestāde ārpolitikas un drošības politikas jomā pieņem lēmumus, ar kuriem fiziskas vai juridiskas personas, vienības vai struktūras tiek iekļautas to personu un vienību sarakstā, kuru līdzekļi būtu jāiesaldē. Šādus lēmumus Savienībā var īstenot – it īpaši Savienībā reģistrētās finanšu iestādes – tikai tad, ja pēc tiem tiek pieņemtas regulas LESD ietvaros.
- 55 Turklāt, ja ārpolitikas un drošības politikas jomā pieņemtā lēmumā tiek grozīts kādas personas iekļaušanas pamatojums, lai ņemtu vērā apsvērumus un pierādījumus, ko šī persona, iespējams, sniegusi Padomei, šis grozījums tāpat ir jāveic LESD ietvaros pieņemtajā regulā; pretējā gadījumā apstākļi, ka pārskatīšanas laikā netiek labots iekļaušanas pamatojums, var būt pamats apstrīdēt šīs regulas tiesiskumu.
- 56 Līdz ar to Vispārējā tiesa nav pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, pārsūdzētā sprieduma 69. punktā nospriežot, ka Padomei bija tiesības sev rezervēt pilnvaras īstenot Regulas Nr. 267/2012 23. panta 2. un 3. punktu, lai nodrošinātu, ka līdzekļu iesaldēšanas pasākumu noteikšanas procedūras, kā arī kompetentās iestādes attiecīgi Lēmumā 2010/413 un Regulā Nr. 267/2012 izdarītie secinājumi ir konsekventi – gan tad, kad personas uzvārds vai vienības nosaukums sākotnēji tiek iekļauts attiecīgajos sarakstos, gan tad, kad kompetentā iestāde pārskata šo iekļaušanu, it īpaši ņemot vērā apsvērumus un pierādījumus, ko, iespējams, sniedzis attiecīgais subjekts.
- 57 Saskaņot lēmumu pieņemšanu ārpolitikas un drošības politikas jomā un pasākumu noteikšanu uz LESD pamata ir nepieciešams vēl jo vairāk tādēļ, ka ierobežojošie pasākumi pret fiziskām vai juridiskām personām, vienībām vai struktūrām ir jānosaka īsā termiņā – neatkarīgi no tā, vai tas tiek darīts, lai izpildītu kādu Drošības padomes rezolūciju vai lai pēc iespējas ātrāk panāktu vēlamo iedarbību, kas gaidāma no jaunas iekļaušanas, par ko autonomi tiek pieņemti lēmumi ārpolitikas un drošības politikas ietvaros. Šajā ziņā ir jānorāda, ka ārpolitikas un drošības politikas ietvaros pieņemtais lēmums un apstrīdētā īstenošanas regula par *NIOC* iekļaušanu tika pieņemti vienā un tajā pašā dienā, kas atbilst Padomes praksei.
- 58 Šī nepieciešamība nodrošināt konsekveni, saskaņotību un ātrumu vajadzīgo aktu pieņemšanā ir pamats iekļaušanas pasākumus, kas noteikti uz LESD pamata vienlaicīgi ar iekļaušanas pasākumiem, kuri noteikti ārpolitikas un drošības politikas ietvaros, uzskatīt par īpašiem gadījumiem LESD 291. panta 2. punkta izpratnē. Tieši tādēļ, kā Vispārējā tiesa norādīja pārsūdzētā sprieduma 72. punktā, Tiesa spriedumā *Padome/Manufacturing Support & Procurement Kala Naft* (C-348/12 P, EU:C:2013:776, 109. punkts) noraidīja pamatu par to, ka Padomes kompetencē nebija noteikt līdzekļu iesaldēšanas pasākumus pret *Manufacturing Support & Procurement Kala Naft Co., Tehran* – tādus, kādi tostarp tikuši paredzēti ar Lēmumu 2010/413 uz LES 29. panta pamata, – ar īstenošanas regulu, kas balstīta uz LESD 291. panta 2. punktu, būtībā norādot, ka šī LESD norma dod Padomei pilnvaras noteikt apstrīdētos pasākumus.
- 59 Līdz ar to Vispārējā tiesa nav pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, pārsūdzētā sprieduma 73. punktā secinot, ka Padome varēja saprātīgi uzskatīt, ka attiecīgajiem līdzekļu iesaldēšanas pasākumiem ir īpašs raksturs, kas attaisno to, ka Padome rezervē sev īstenošanas pilnvaras Regulas Nr. 267/2012 46. panta 2. punktā.

- 60 Attiecībā uz nosacījumu par īstenošanas pilnvaru piešķiršanas Padomei pamatošanu Vispārējā tiesa nav pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, pārsūdzētā sprieduma 74.–76. punktā atsaucoties uz judikatūru par LESD 296. pantā paredzēto pienākumu norādīt pamatojumu. Proti, Tiesa ir nospriedusi, ka Padomei ir pienākums pienācīgi – ņemot vērā ieviešamā vai grozāmā pamataakta raksturu un saturu – pamatot izņēmumu no noteikuma, atbilstoši kuram īstenošanas pilnvaras parasti izmanto Komisija (spriedumi Parlaments/Padome, C-133/06, EU:C:2008:257, 47. punkts, kā arī Padome un Komisija/Padome, C-124/13 un C-125/13, EU:C:2015:790, 53. punkts).
- 61 Šajā ziņā ir jākonstatē, ka lēmumi un regulas attiecībā uz ierobežojošiem pasākumiem pret Irānas Islāma Republiku veido virkni secīgu aktu, kas bieži tiek grozīti un regulāri tiek aizstāti, lai uzlabotu skaidrību un lai atvieglotu lasīšanu. Tomēr daži noteikumi ir līdzīgi visos šajos lēmumos un regulās.
- 62 Kā norādījis ģenerālvokāts savu secinājumu 83. un nākamajos punktos, īstenošanas pilnvaru piešķiršana Padomei bija paredzēta jau Padomes 2007. gada 19. aprīļa Regulas (EK) Nr. 423/2007 par ierobežojošiem pasākumiem pret Irānu (OV L 103, 1. lpp.) 15. panta 2. punktā un Padomes 2010. gada 25. oktobra Regulas (ES) Nr. 961/2010, ar ko paredz ierobežojošus pasākumus pret Irānu un atceļ Regulu (EK) Nr. 423/2007 (OV L 281, 1. lpp.), 36. panta 2. punktā. Šie divi noteikumi bija pamatoti attiecīgi Regulas Nr. 423/2007 preambulas 6. apsvērumā un Regulas Nr. 961/2010 preambulas 15. apsvērumā. Šajā pēdējā minētajā preambulas apsvērumā ir paredzēts, ka, “ņemot vērā īpašo apdraudējumu, ko starptautiskajam mieram un drošībai rada Irāna un par ko liecina arvien pieaugošās bažas par tās kodolprogrammu, kā Eiropadome uzsvēra 2010. gada 17. jūnijā, un lai nodrošinātu saskaņu ar Lēmuma 2010/413/KĀDP I un II pielikuma grozīšanas un pārskatīšanas procesu, pilnvaras grozīt šīs regulas VII un VIII pielikumā iekļauto sarakstu būtu jāīsteno Padomei”.
- 63 No šiem apstākļiem izriet, ka īstenošanas pilnvaru piešķiršana Padomei regulās, kas pastāvēja pirms Regulas Nr. 267/2012, bija pamatota ar nepieciešamo saskaņu starp [lēmumiem par] iekļaušanu, kas pieņemti ārpolitikas un drošības politikas ietvaros, un tiem, kas pieņemti uz LESD pamata.
- 64 Konkrētajā gadījumā, ņemot vērā tādas klauzulas esamību, ar kuru īstenošanas pilnvaras ir rezervētas Padomei, un tās pamatojumu regulās, kas pastāvēja pirms Regulas Nr. 267/2012, šo Padomes pilnvaru esamība var tikt atzīta par daļu no konteksta, kurā ticis pieņemts attiecīgais tiesību akts, un par attiecīgi pamatotu LESD 291. panta 2. punkta izpratnē. Līdz ar to trešā apelācijas sūdzības pamata pirmā daļa nav pamatota.
- 65 Tā kā šis pamatojums apstiprina pārsūdzētā sprieduma 78. un 79. punktā iekļauto Vispārējās tiesas argumentāciju, ir jāsecina, ka arī trešā apelācijas sūdzības pamata otrā daļa nav pamatota.
- 66 Runājot par to, ka, lai pamatotu Regulas Nr. 267/2012 46. panta 2. punktā ietvertu pilnvaru piešķiršanu, nav ticis minēts LESD 291. panta 2. punkts, ir jāatgādina, ka precīza LESD noteikuma nenorādīšana nevar tikt uzskatīta par būtisku trūkumu, ja akta juridisko pamatu var noteikt, balstoties uz citiem akta elementiem (spriedums Komisija/Padome, C-370/07, EU:C:2009:590, 56. punkts). Kā Vispārējā tiesa pamatoti secinājusi pārsūdzētā sprieduma 85. un 86. punktā, lai gan LESD 291. panta 2. punkts nav minēts kā juridiskais pamats Regulas Nr. 267/2012 46. panta 2. punktā noteiktajai īstenošanas pilnvaru piešķiršanai, šīs regulas normas tomēr ļauj saprast, ka Padome sev ir rezervējusi šīs pilnvaras atbilstoši LESD 291. panta 2. punktā paredzētajiem nosacījumiem. Līdz ar to ceturtais un piektais apelācijas sūdzības pamats nav pamatoti.
- 67 No visiem šiem apstākļiem izriet, ka otrais līdz piektais pamats ir jānoraida.

Par sesto apelācijas sūdzības pamatu – juridiskā kritērija, kas attiecas uz atbalsta sniegšanu Irānas valdībai, prettiesiskumu

Lietas dalībnieku argumenti

- 68 Ar sesto apelācijas sūdzības pamatu *NIOC* apstrīd pārsūdzētā sprieduma 109. un nākamos punktus. Minētajos sprieduma punktos Vispārējā tiesa noraidīja iebildi par juridiskā kritērija, kas attiecas uz atbalsta sniegšanu Irānas valdībai, prettiesiskumu; šis kritērijs ir izmantots Lēmuma 2010/413, kas grozīts ar Lēmumu 2012/635, 20. panta 1. punkta c) apakšpunktā un Regulas Nr. 267/2012 23. panta 2. punkta d) apakšpunktā (turpmāk tekstā – “strīdīgais kritērijs”), un uz to ir balstīta *NIOC* iekļaušana attiecīgajos sarakstos. *NIOC* apgalvo, ka šis kritērijs, ciktāl tas paredz “citas personas, vienības vai struktūras, kas Irānas valdībai sniedz atbalstu, piemēram, materiālu atbalstu, loģistikas vai finansiālu atbalstu, un vienības, ko tās kontrolē, vai personas un vienības, kas ir saistītas ar tām”, esot pretrunā LES 2. pantā nostiprinātajām brīvības un likuma varas vērtībām, kurām ir jāatbilst ārpolitikas un drošības politika jomā pieņemtajiem lēmumiem atbilstoši LES 21. un 23. pantam. Strīdīgais kritērijs piešķirot Padomei pārmērīgas un beznosacījuma pilnvaras, kas ļauj sodīt personas un vienības, kuras sniedz atbalstu, tostarp finansiālu atbalstu, Irānas valdībai, pat ja tās nav iesaistītas attiecīgajā kodolprogrammā. Šo personu vidū tāpat varot būt kāds nodokļu maksātājs vai Irānas ierēdnis, vai arī kāds Savienības dalībvalsts advokātu kolēģijā reģistrēts advokāts, kas aizstāv noteiktas Irānas publiskās struktūras tiesvedībā Vispārējā tiesā.
- 69 Šo pamatu veido trīs daļas.
- 70 Minētā apelācijas sūdzības pamata pirmajā daļā *NIOC* apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, pārsūdzētā sprieduma 115. punktā nospriežot, ka ar strīdīgo kritēriju Padomei piešķirtā novērtējuma brīvība nav ne patvaļīga, ne arī diskrecionāra, un minētā sprieduma 123. punktā nospriežot, ka “apstrīdētais kritērijs ierobežo Padomes novērtējuma brīvību, nosakot objektīvus kritērijus, un nodrošina Savienības tiesībās prasīto paredzamības pakāpi”.
- 71 *NIOC* norāda, ka Vispārējā tiesa esot kļūdaini interpretējusi strīdīgo kritēriju, pārsūdzētā sprieduma 119. punktā nospriežot, ka šis kritērijs “attiecas nevis uz visa veida Irānas valdības atbalsta formām, bet gan tikai uz atbalsta formām, kuras to kvantitatīvās un kvalitatīvās nozīmes dēļ sekmē Irānas kodol darbību turpināšanos”. Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka precizējums par “kvantitatīvo un kvalitatīvo nozīmi” neesot atrodams Regulā Nr. 267/2012 un ir Vispārējās tiesas veiktās šīs regulas “pārrakstīšanas” rezultāts, un pēc tam Vispārējā tiesa esot secinājusi par minētā kritērija atbilstību paredzamības, skaidrības un nepārprotamības prasībām.
- 72 *NIOC* tāpat norāda, ka pārsūdzētā sprieduma 118. un 120. punktā Vispārējā tiesa esot “izlaidusi” vārdu “tostarp”, kaut arī šis vārds skaidri liecinot, ka tekstā minēto atbalsta veidu saraksts, proti, materiāls, loģistikas vai finansiāls atbalsts, ir sniegts tikai kā piemērs.
- 73 *NIOC* secina, ka Vispārējās tiesas sniegtā strīdīgā kritērija interpretācija esot kļūdaina un ka šis kritērijs neatbilstot Savienības tiesībās prasītajiem paredzamības, pietiekamas skaidrības un precizitātes nosacījumiem, jo tas neļauj noteikt personas, uz kurām var tikt attiecināts ierobežojošs pasākums.
- 74 Sestā apelācijas sūdzības pamata otrajā daļā *NIOC* apgalvo, ka, “pārrakstot” strīdīgo kritēriju, Vispārējā tiesa esot pārkāpusi tiesības uz aizstāvību, jo *NIOC* nevarēja apstrīdēt tai piemēroto ierobežojošo pasākumu tādā ziņā, ka tas neatbilst minētajam kritērijam, kāds tas ir “pārrakstīts”, jo tas nebija zināms ne pašai *NIOC*, ne Padomei.
- 75 Šī apelācijas sūdzības pamata trešajā daļā *NIOC* apgalvo, ka pārsūdzētā sprieduma 119. un 140. punkts esot savstarpēji pretrunīgi. Šajā 119. punktā Vispārējā tiesa secina, ka strīdīgais kritērijs attiecas “uz tiem atbalsta veidiem, kuri to kvantitatīvās vai kvalitatīvās nozīmes dēļ veicina Irānas kodolieroču

darbību veikšanu”, savukārt minētajā 140. punktā ir teikts, ka šis kritērijs attiecas uz “visa veida atbalstu, kas, pat ja tas nav tieši vai netieši saistīts ar kodolieroču izplatīšanu, tā kvantitatīvās vai kvalitatīvās nozīmes dēļ tomēr var to veicināt, sniedzot Irānas valdībai materiālus, finansiālus vai loģistikas resursus vai iespējas, kas tai ļauj turpināt kodolieroču izplatīšanu”. Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka atbalsts, kas – pat netieši – nav saistīts ar kodolieroču izplatīšanu, nevarot tajā pašā laikā to veicināt. Nekonsekvence starp pārsūdzētā sprieduma 119. punktu un 140. punktu esot uzskatāma par pamatojuma trūkumu šajā spriedumā.

76 Padome, kuru atbalsta Komisija, apstrīd NIOC argumentāciju.

Tiesas vērtējums

77 Vispirms ir jāatgādina, kā Tiesa to nospriedusi, ka Savienības likumdevējam ir jāatzīst plaša novērtējuma brīvība jomās, kurās tam ir jāizdara politiska, ekonomiska un sociāla rakstura izvēle un kurās tam ir jāveic sarežģīti vērtējumi. Līdz ar to Tiesa ir secinājusi, ka šajās jomās veiktā pasākuma tiesiskumu var ietekmēt tikai šī pasākuma acīmredzama nepiemērotība mērķim, ko vēlas sasniegt kompetentā iestāde (spriedumi *Skison/Padome*, C-266/05 P, EU:C:2007:75, 33. punkts, un *Padome/Manufacturing Support & Procurement Kala Naft*, C-348/12 P, EU:C:2013:776, 120. punkts).

78 Saskaņā ar Tiesas judikatūru regula, ar kuru paredzēti ierobežojoši pasākumi, ir jāinterpretē ne tikai LESD 215. panta 2. punktā paredzētā ārpolitikas un drošības politikas ietvaros pieņemtā lēmuma gaismā, bet arī ņemot vērā vēsturisko kontekstu, kurā iekļaujas Savienības pieņemtie noteikumi, tostarp šī regula (šajā ziņā skat. spriedumu *Padome/Manufacturing Support & Procurement Kala Naft*, C-348/12 P, EU:C:2013:776, 75. punkts, kā arī rīkojumu *Georgias u.c./Padome* un Komisija, C-545/14 P, EU:C:2015:791, 33. punkts). Tas pats attiecas uz ārpolitikas un drošības politikas ietvaros pieņemtu lēmumu, kas jāinterpretē, ņemot vērā kontekstu, kurā tas iekļaujas.

79 Līdz ar to Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 118. punktā pamatoti ir norādījusi, ka strīdīgais kritērijs iekļaujas juridiskajā ietvarā, kura tvērumu skaidri nosaka tiesiskā regulējuma, kas regulē ierobežojošus pasākumus pret Irānas Islāma Republiku, mērķi, un ka tostarp Lēmuma 2012/35, ar kuru šis kritērijs pirmo reizi ticis iekļauts Lēmuma 2010/413 20. panta 1. punktā, preambulas 13. apsvērumā ir skaidri precizēts, ka līdzekļu iesaldēšana ir jāveic attiecībā uz personām un vienībām, “kas sniedz atbalstu Irānas valdībai, radot tai iespēju veikt ar kodolieroču izplatīšanu saistītas darbības vai kodolieroču nogādes sistēmu izstrādi, jo īpaši personām [...], kas sniedz finansiālu, loģistikas vai materiālu atbalstu Irānas valdībai”. Tāpat Vispārējā tiesa pareizi ir konstatējusi, ka arī Regulas Nr. 267/2012 23. panta 2. punkta d) apakšpunktā ir noteikts, ka šis atbalsts var būt “materiāls, loģistikas vai finansiāls”.

80 Pārsūdzētā sprieduma 119. un 120. punktā Vispārējā tiesa no minētā secināja, ka strīdīgā kritērija grozījuma mērķis bija paplašināt iekļaušanas kritēriju, lai to attiecinātu uz konkrētās personas vai vienības pašas veiktajām darbībām, kuras, pat ja tām pašām par sevi nav nekādas tiešas vai netiešas saiknes ar kodolieroču izplatīšanu, tomēr var to veicināt, sniedzot Irānas valdībai materiālus, finansiālus vai loģistikas resursus vai iespējas, kas ļauj tai veikt izplatīšanas darbības.

81 Šo interpretāciju apstiprina tiesiskā regulējuma attīstība, to izvērtējot Padomes dokumentu gaismā. Šajā ziņā ir jāatgādina, ka Rezolūcijas 1929 preambulas 17. apsvērumā Drošības padome norādīja uz “potenciālu saikni starp Irānas ienākumiem no tās enerģētikas nozares un ar kodolieroču izplatīšanu saistītu tās darbību finansēšanu”; šī saikne ir minēta pārsūdzētā sprieduma 5. punktā. Tieši tālab, lai ņemtu vērā šo elementu, Eiropadome tās 2010. gada 17. jūnija secinājumiem pievienotajā deklarācijā aicināja Ārlietu padomi tās nākamajā sanāksmē pieņemt pasākumus, ar ko īsteno Rezolūcijā 1929 paredzētos pasākumus, un šī aicinājuma rezultātā ir tikuši noteikti pasākumi tostarp attiecībā uz naftas rūpniecību – gan Lēmumā 2010/413, gan Regulā Nr. 961/2010.

- 82 Tā kā šie pasākumi ir izrādījušies nepietiekami, lai pārtrauktu vai kavētu Irānas Islāma Republikas īstenoto kodolieroču programmu, Eiropadome savos 2011. gada 9. decembra secinājumos nolēma paplašināt Savienības noteikto ierobežojošo pasākumu piemērošanas jomu, kā tas ir uzsvērts Lēmuma 2012/35 preambulas 6. apsvērumā. Savu 2012. gada 23. janvāra secinājumu par Irānu 3. punktā Padome uzsvēra, ka ierobežojošie pasākumi, kas noteikti tajā pašā dienā, ir vērsti pret Irānas kodolprogrammas finansēšanu no Irānas valdības puses, bet nevis pret Irānas tautu.
- 83 Tieši šo mērķi Vispārējā tiesa ir ņēmusi vērā, pārsūdzētā sprieduma 119. punktā secinot, ka strīdīgais kritērijs attiecas uz atbalsta Irānas valdībai formām, kuras to kvantitatīvās un kvalitatīvās nozīmes dēļ sekmē Irānas kodoldarbību turpināšanu. Šādi rīkojoties, Vispārējā tiesa ir nevis kādā veidā “pārrakstījusi” minēto kritēriju, bet gan sniegusi tā interpretāciju Padomes izvirzīto mērķu gaismā, kādi tie izriet no starptautiskā un Savienības tiesiskā regulējuma, kas attiecas uz Irānas Islāma Republiku, attīstības.
- 84 Turklāt ir jākonstatē, ka pretēji tam, ko apgalvo *NIOC*, Vispārējā tiesa nav sagrozījusi strīdīgo kritēriju, pārsūdzētā sprieduma 118. un 120. punktā izlaižot vārdu “tostarp” šī kritērija izklāstā. Proti, kā to norāda Padome, Vispārējā tiesa minētajā 118. punktā ir izmantojusi vārdkopu “jo īpaši”, kas iekļauta Lēmuma 2012/35 preambulas 13. apsvērumā un kas ir ekvivalents vārdam “tostarp”. Turklāt minētā 118. punkta pēdējā teikumā Vispārējā tiesa ir norādījusi, ka attiecīgais atbalsts “var” būt materiāls, loģistikas vai finansiāls, kas nozīmē, ka strīdīgais kritērijs var aptvert arī citus atbalsta veidus.
- 85 Tāpat, pretēji tam, ko *NIOC* apgalvo sestā apelācijas sūdzības pamata trešajā daļā, Vispārējā tiesa nav pieļāvusi pretrunīgumu tās sprieduma motīvu daļā, pārsūdzētā sprieduma 119. punktā paskaidrojot, ka strīdīgais kritērijs attiecas “uz tiem atbalsta veidiem, kuri to kvantitatīvās vai kvalitatīvās nozīmes dēļ veicina Irānas kodolieroču darbību veikšanu”, savukārt šī sprieduma 140. punktā uzsverot, ka šis kritērijs attiecas uz “visa veida atbalstu, kas, pat ja tas nav tieši vai netieši saistīts ar kodolieroču izplatīšanu, tā kvantitatīvās vai kvalitatīvās nozīmes dēļ tomēr var to veicināt, sniedzot Irānas valdībai materiālus, finansiālus vai loģistikas resursus vai iespējas, kas tai ļauj turpināt kodolieroču izplatīšanu”.
- 86 Proti, pārsūdzētā sprieduma 119. punktā Vispārējā tiesa ir veikusi kritērija, kas ieviests ar Lēmumu 2012/35 un Regulu Nr. 267/2012, interpretāciju. Savukārt minētā sprieduma 140. punktā tā ir izskaidrojusi, kādā veidā strīdīgā kritērija ieviešana noteica saikni starp atbalsta sniegšanu Irānas valdībai un kodolieroču izplatīšanas darbībām. Šajā ziņā minētajā 140. punktā nav neskaidribas, kas traucētu viegli to saprast, ņemot vērā tā kontekstu.
- 87 No visiem šiem apsvērumiem izriet, ka *NIOC* ar savu sesto apelācijas sūdzības pamatu nav pierādījusi, ka Vispārējā tiesa būtu pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, kad tā sniedza strīdīgā kritērija interpretāciju, lemjot par tajā celtās prasības trešo pamatu saistībā ar Lēmuma 2010/413 20. panta 1. punkta c) apakšpunkta un Regulas Nr. 267/2012 23. panta 2. punkta d) apakšpunkta prettiesiskumu. Līdz ar to sestais apelācijas sūdzības pamats ir jānoraida kā nepamatots.
- 88 Tā kā visi apelācijas sūdzības pamati ir tikuši noraidīti, apelācijas sūdzība ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 89 Atbilstoši Tiesas Reglamenta 184. panta 2. punktam, ja apelācijas sūdzība nav pamatota, Tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem.
- 90 Atbilstoši šī paša reglamenta 138. panta 1. punktam, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz tā 184. panta 1. punktu, lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs.

- 91 Tā kā Padome ir prasījusi piespriest *NIOC* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā spriedums ir tai nelabvēlīgs, *NIOC* jāpiespiež segt savus tiesāšanās izdevumus un atlīdzināt Padomes tiesāšanās izdevumus.
- 92 Atbilstoši Reglamenta 140. panta 1. punktam, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz tā 184. panta 1. punktu, Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (virspalāta) nospriež:

- 1) **apelācijas sūdzību noraidīt;**
- 2) ***National Iranian Oil Company* sedz savus, kā arī atlīdzina Eiropas Savienības Padomes tiesāšanās izdevumus;**
- 3) **Eiropas Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.**

[Paraksti]